

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἐξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 12. Ἐξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλον λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1891

ΔΙΕΤΥΘΗΝΤΑΙ Ν. Ξ. ΓΓΓΛΑΞΗΣ ~ Ξ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 3

Ι. Π. [Ιωάννης Πολέμης]

Αἱ τρεῖς κόραι

Μίμησις

Ἀττικόν Μουσεῖον, Αθήνα

τμ. 5, ἐτ. Δ', τχ. 3, 15 Αυγούστου 1891, σ. 29

Ακολουθῶν τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐσκίαζον αἱ παρχαλαί καὶ ἔφαρτον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ κλάδοι τῶν κυνοβῶδων, ὁ νέος ἔβησεν εἰς τὸ τρίστρατον.

Εἰς τὴν γωνίαν ἐκάστης τῶν τριῶν ὁδῶν ἴστατο μία κόρη.

Ἡ πρώτη ἦτο ξανθὴ, ἡ δευτέρα μελαχροινὴ καὶ ἡ τρίτη πυρόχρους.

Ἡ ξανθὴ εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μελαχροινὴ πρασινωποὺς καὶ ἡ πυρόχρους εἶχεν ὀφθαλμούς μαύρους.

Ἡ πρώτη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τῆς ὀλίγα ἰα' ἡ δευτέρα ἔφερον εἰς τὸ περιστήθιον τῆς δέσμην γαρυφάλλων ἡ τρίτη εἶχεν εἰς τοὺς ὀδόντας τῆς ῥόδον κόκκινον ὡς τὸ αἷμα.

Ἡ πρώτη ἦτο λιγερὴ, τὸ κυματίζον σῶμα τῆς πλήρες παρθενικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα ἀθῶον τὸ μέτωπον ἄγνον καὶ ἐπὶ τοῦ δέρματός τῆς διαφανῶς ἠπλοῦτο τὸ λεπτότατον χρῶμα τῆς αἰδοῦς.

Ἡ δευτέρα ἦτο ὑψηλὴ· τὸ εὐθὺ ἀναστημα τῆς πλήρες αἰθρίας χάριτος, τὸ βλέμμα καῖον, τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ τοῦ βελουδίνου δέρματός τῆς ἠπλοῦτο ἡ ψαιδρὰ ἀντανάκλασις τῆς ἠδονῆς.

Ἡ τρίτη ἦτο μικρόσωμος· τὸ κομψὸν σῶμα τῆς πλήρες προκαλητικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα σπινθηροβολοῦν, τὸ μέτωπον προκαλοῦν σύγχυσιν πνεύματος καὶ τὸ δέρμα τῆς στιλβόν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς φιλαρεσκείας.

Καὶ εἶπεν ἡ πρώτη κόρη εἰς τὸν νέον.
— Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου.

Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις σὲ περιμένει, φοβισμένη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ δειλὴ τῆς καρδίας ἠνοιχθῆ εἰς ἀγνώστους πτήσεις. Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις σκιερὰ σκεπτομένη σὲ τὸν κραταῖον νικητὴν τῆς. Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ ἀκαταπαύστως διὰ τῆς στοργῆς τῆς, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν ψυχὴν τῆς ὀλόκληρον. Εἶμαι ἡ πιστὴ σύντροφος, ἥτις θ' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα σου ὑπὸ τὴν στέγην σου, ὡς ἐχέγγυον τῆς ἀδιαρρήκτου ἐνώσεώς μας.

Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

Ἡ δευτέρα κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις σὲ περιμένει, περιεργός, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ τολμηρὰ καρδία τῆς ἠνοιχθῆ εἰς ἀγνώστους πτήσεις. Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις συνταράσσεται σκεπτομένη σε, καὶ ἥτις θὰ παραδοθῇ εὐθύμως εἰς σὲ τὸν ψαιδρὸν νικητὴν τῆς. Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ μίαν στιγμὴν μὲ τὴν στοργὴν τῆς, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἓν μέρος τῆς καρδίας τῆς. Εἶμαι ἡ εὐλαβὴς σύντροφος, ἥτις θὰ συμμερισθῇ τὰς ἠδονάς σου, ἐφ' ὅσον θὰ διαρκέσῃ ἡ παροδικὴ μας ἐνωσις.

Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ ἐπὶ τινα καιρὸν.

Καὶ ἡ τρίτη κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Δὲν εἶμαι οὔτε μνηστὴ σου, οὔτε ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις οὐδέποτε σ' ἐπεριμένει, διότι οὐδέποτε ἠνοιχθῆ ἡ καρδία τῆς εἰς ἀγνώστους πτήσεις, Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις διασκεδάζει σκεπτομένη σε, καὶ ἥτις

θὰ προσποιηθῇ ὅτι θὰ παραδοθῇ εἰς σὲ τὸν χαμερπῆ σκλάβον τῆς. Εἶμαι ἐκεῖνη, ἥτις θὰ σὲ βασανίσῃ ἀκαταπαύστως, σέ, ὅστις δὲν θὰ συγκινήσῃ ποτὲ μίαν τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας τῆς. Εἶμαι ἡ κακὴ καὶ φιλάρεσκος σύντροφος, ἥτις θὰ σὲ ἀπατᾷ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀξιοθρηνητοῦ ἐνώσεώς μας.

Εἶμαι ὃν ἀνεὶ ὀνόματος. Δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσω ποτέ.

Καὶ ὁ νέος ἐκύτταξε τὰς τρεῖς κόρας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἡ πρώτη, ἡ μνηστὴ, ἐκάθισεν ἐφ' ἐνὸς λίθου καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ δευτέρα, ἡ ἐρωμένη, ὑψώσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους τῆς καὶ ἀνεχώρησε βραδέως.

Ἡ τρίτη, ἡ φιλάρεσκος, ἐξεραγγὴν εἰς ἤχηρὸν γέλωτα καὶ ἐτρέπη εἰς φυγὴν.

Ὁ νέος ἔτρεξε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἔτρεξε κατόπιν τῆς.

(Μίμησις)

I. II.